

ROMAN

THE NEW YORK
TIMES
BESTSELLER
YAZARI

LAURIE R.
KING

KADINLAR ALAYI

NERO
POLİSİYE
KURGU
ÖDÜLÜ

*Bir
Mary Russell ve
Sherlock Holmes
Romanı*

ÇEVİRİ: MÜGE ATALAY BAYYURT

pörtakal

KADINLAR ALAYI

Laurie R. King

EDİTÖR

Tuğçe İnceoğlu

ISBN

ISBN: 978-975-2468-05-4



PORTAKAL KİTAP

Cağaloğlu, Hocağa Mahallesi

Ankara Caddesi, N° 18 Kat: 1 / C

Fatih / İstanbul

T. 0212 511 24 24

P.K. 50 Sirkeci / İstanbul

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika N° 12755

PORTAKAL KİTAP | 18

Roman | 15

KAPAK / İÇ TASARIM

Ravza Kızıltuğ / Tamer Turp

1. BASKI

Mayıs 2017, İstanbul

BASKI VE CİLT

Sistem Matbaacılık

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Davutpaşa-Topkapı/İstanbul

Telefon: (0212) 482 11 01

Matbaa Sertifika No: 16086

www.portakalkitap.com

portakal@portakalkitap.com

[f](https://www.facebook.com/portakalkitap) [i](https://www.instagram.com/portakalkitap) /portakalkitap

[t](https://www.twitter.com/KitapPortakal) /KitapPortakal

YAYIN HAKLARI

© *A Monstrous Regiment of Women: A Novel of Suspence Featuring Mary Russell and Sherlock Holmes (A Mary Russell Mystery)* adıyla Penguin Random House LLC'nin alt markası Bantam Books tarafından yayınlanan bu eserin her hakkı AnatoliaLit Ajans aracılığıyla anlaşmalı olarak Portakal Kitap, L-M Leyla ile Mecnun Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

*Körlerin görenlere rehberlik etmesinin; zayıfların,
hastaların ve acizlerin sağlıklılara ve güçlülere bakıp onları
beslemesinin ve son olarak da ahmakların,
delilerin ve telaşlıların akli yerinde olanları yönetip
onlara akıl vermesinin doğaya ters düştüğünü kim reddedebilir?
Otorite sahipliği söz konusu olduğunda tüm kadınlar böyledir.*

—JOHN KNOX (1505-1572)

Doğaya Aykırı Kadınlar Alayına İlk İtiraz
(1558’de Mary Tudor’a karşı yayınlanmış,
daha sonra Mary Stuart’a uyarlanmıştır.
Saltanat, hükümdarlık anlamında kullanılmıştır.)

BİR

26 Aralık Pazar-27 Aralık Pazartesi 1920

Kadın milleti mantıksızdır, yumuşaktır veyahut esnektir.

Mantıksızdır; çünkü akılla düşünemez,

duyduklarını ve gördüklerini mantığa oturtamaz.

Ve yumuşaktır, çünkü ona kolayca boyun eğdirebilirsiniz.

YANNİS KHRYSOSTOMOS (MS 347-407)

Sandalyemde arkama yaslanıp kalemimin kapağını taktıktan sonra onu çekmecenin içine attım ve bu basit eylemden hem büyük bir keyif aldım hem çok rahatladım hem de heyecana kapıldım. Keyiflenmiştim; çünkü yazdığım deneme yazısının son notlarını kontrol edip düzeltmiştim, bu benim aylarca yaptığım sıkı çalışmamın bir neticesiydi ve olgun bir üniversiteli olarak ilk eserimdi—güzel bir çalışma olmuştu. Rahatlamamın sebebi yazım değildi; deneme yazısıyla meşgul olmam dolayısıyla zorunlu Noel bayramından, teyzemin aile cüzdanını kontrol ettiği son senede ayyuka çıkan cümbüşten kurtulmamdı. Beklenti içine girmemin sebebi ise beni bekleyen özgür haftaydı; yirmi birinci doğum günüme ve bunun beraberinde gelecek hak ve imtiyazlara bir hafta kalmıştı ve bu koskoca hafta boyunca hiçbir işim yoktu. Ufak ve ısrarcı bir endişe içimde yine baş gösterdi ama onu giyinmek için ayağa kalkıp çekmecelerin başına giderek savuşturdum.

Teyzem aslında Yahudi'ydi ama geleneklerini uzun zaman önce terk etmiş ve Anglikan kültürünü âdeta din değiştirmiş birinin hevesiyle

sahiplenmişti. Bunun neticesinde kendisinin Noel anlayışı oldukça abartılıydı. Sözüm ona benim velim olarak geçirdiği son senem aynı zamanda Birinci Dünya Savaşı'nın bitişine ve şeker, tereyağı ve etin karneyle dağıtılmasının sonlanmasına denk geliyordu ve duygusal aşırılıklar yeme içme konusundaki aşırılıklarla birleşmişti. Çalışmam gerektiğini söyleyip cümbüşün çoğundan yakamı sıyırmayı başarmıştım ama daktilomun sesi kesildiğine göre çabucak kaçmaktan başka seçeneğim kalmamıştı. Nereye gideceğimi düşünmem gerek yoktu. Arkadaşım ve akıl hocam, öğretmenim, idman arkadaşım ve yoldaşım Sherlock Holmes'un evine gidecektim. Heyecanlanmamın sebebi buydu. Aynı zamanda endişemin de...

Haftalardır giydiğim kadifelere ve ipeklilere isyan ettim; gardırop-tan uzun zaman önce vefat eden babamın takım elbiseleri arasından güvelerin en çok yediği takımı seçtim. Yumuşacık ve incecik bir keten gömlekle tavandaki farelerden kurtardığım kalın bir kazağın üzerine bu takımı giydim. Ellerime karaca derisinden, sıcacık eldivenler geçirdim. Saç örgülerimi büyük bir tüvit kepin altına gizledim, boynuma kalın bir atkı sardım. Sonraki üç dört gün boyunca her ne yapacaksam yapayım, evden uzakta olacaktım. Şifonyerin yanına gittim ve çekmecedan bir çift yün çorap aldım. Çekmecenin lambri kaplamasının arkasındaki gizli bir bölmeden ise deri bir kese çıkardım; son birkaç senedir hediye aldığım paraları ve harcamadığım tüm harçlıkları burada gizlice biriktirmiştim. Kesenin içinde yüklüce bir meblağ olduğunu görünce sevindim. İçine ufalmış bir kurşun kalem ve rahat bir zamanımda okumayı planladığım, Haham Akiva hakkındaki minik bir kitabı da yerleştirdim. Odama son bir bakış attım, kapıyı arkamdan kilitledim ve lastik tabanlı botlarımı arka kapının önünde giymek üzere elime aldım.

Aslında akrabalarımdan birinin beni çağırmasını umsam da hepsi ya salonda oyun oynamakla meşguldü ya da sarhoş olup kendilerinden geçmişti. Sadece kırmızı suratlı aşçıya ve onun yılgın yamağına rastladım ve ikisi de yemek hazırlamakla öyle meşguldü ki selamıma ancak yarım yamalak karşılık verebildiler. Hizmetçilerin genelde

izinli olduğu bir günde onlara çalışmaları için ne kadar dediğimi merak ettim ama buna fazla takılmadım, botlarımı ayağıma geçirdim, merdivenin altındaki dolapta duran eski paltoyu giydim ve aşırı sıcak, aşırı kalabalık evden kaçıp kendimi serin Sussex ayırlarına attım. Ağzımdan dumanlar çıkıyordu ve güneşin henüz ısıtıp çözmediği yerlerde ayaklarımın altındaki toprak ıtırđıyordu. Holmes’un sekiz kilometre ötedeki evine vardığımda dönem sonunda Oxford’dan ayrıldığımdan bu yana kendimi ilk kez bu kadar arınmış ve sakin hissediyordum. Fakat Holmes evde değildi.

Neyse ki Bayan Hudson evdeydi. Onu sevgiyle öptüm ve mutfaktaki şöminenin önünde yaptığı tığ işini vdm, boş günlerinde nasıl tembellik ettiğiyle ilgili ona şaka yollu takıldım ve o da bana önlüğünü sadece iş başındayken taktığını ciddi bir ifadeyle belirtti. O zaman ona bu durumda önlüğünü geceliğinin üzerine bile giymesi gerektiğini, çünkü gördüğüm kadarıyla Holmes evdeyken kendisinin hep iş başında olduğunu söyledim. Oysa benim evime gelip orayı çekip evirse onu el üstünde tutacağımı belirttim ama Bayan Hudson bunda ciddi olmadığımı bildiği için gülümsemekle yetinip demliği ocağa koydu. Holmes’un uyumsuz kıyafetlerle, iki atkıyla ve eskimiş, pis bir ipek şapkaıyla Londra’ya gittiğini söyledi. Peki rek mi, yoksa mini kek mi isterdim?

“Hazır kek var mı ki?”

“Oh, dnden kalma birkaç mini kek var ama taze yaparım.”

“Sene boyunca tek boş gününde mi? Hayatta olmaz. Hem senin keklerin hafif ısıtınca da gayet güzel oluyor, bunu biliyorsun; hatta bekleyince ikinci güne daha bile iyi oluyorlar.”

Bayan Hudson ikna oldu. Bense yukarı, Holmes’un odasına gittim ve Bayan Hudson hazırlık yaparken Holmes’un çekmecelerini ve dolaplarını büyük titizlikle karıştırdım. Tahmin ettiğim gibi, at sürerken kullandığı parmaksız eldivenlerini ve toynakları arasına giren taşları çıkarmak için kullandığı kaşığı almıştı; şapka da düşünüldüğünde demek ki atlı araba kullanıyordu. Bir şarkı mırıldanarak mutfağa

döndüm. Mini kekleri ateşin üzerinde ısıttım ve gitme vakti gelinceye dek Bayan Hudson’la mutlu mesut çene çaldım. Giderken mini kekler, tereyağı, reçel, ançüezli kızarmış ekmek, iki dilim Noel pastası ile tıka basa doymuştum; 4.43’te Londra’ya kalkan trene yetişmek üzere evden çıkarken cebimde bir de yağlı kâğıda sarılmış, ufak bir paket vardı.

Yakınlardaki kasabalarda yaşayan açığız halkın, özellikle de bilet satan istasyon şeflerinin istasyonlarına -biri yaşlı, biri genç, bir adamla bir kadın ve genellikle birlikte- sık sık garip tipler gelmesi hakkında neden bir yorum yapmadığını merak ederdim. Fakat girdiğimiz kılık-lıkların kasabadakiler tarafından ortak bir oyun olarak görüldüğünü geçen yaz fark etmiştim. Kasabalılar sokaklarda gezinen genç çiftlik amelesiyle tüvit etek ve kloş şapka giyen, okul zamanı Oxford’a giden, okuldan evine döndüğünde çay bisküvileri, kürekler ve içecek bir şeyler alan kızın aynı kişi olabileceğine dair şüphelerinden asla bahsetmeme kararı almıştı. *Evening Standart* gazetesinden bir muhabir kasabaya gelip ünlü dedektif hakkında birtakım bilgiler karşılığında 100 paunt teklif etse insanlar ona taşra insanının çok şey saklayan, soğukkanlı ifadesiyle bakar ve kibarca ne demek istediğini sorardı.

Neyse, konudan uzaklaşıyorum. Londra’ya vardığımda sokaklar hâlâ kalabalıktı. Taksiye binip -şoförü incelemek zorunda kalmayayım diye at arabasına değil, bir otomobile bindim- Holmes’un ata ve at arabasına ihtiyacı olduğu zaman gittiği tedarikçisine gittim. Oranın sahibi beni -en azından karşısında duran delikanlıyı- tanıyordu ve evet, o beyefendi -bununla gerçek bir beyefendiyi kastetmiyordu elbette- sahiden de gelmişti; öyle söyledi. Hatta iki kere uğramıştı.

“İki kere mi? O hâlde muhtemelen arabayı geri getirdi?”

Hayal kırıklığına uğramıştım, acaba bu kovalamacadan vazgeçsem mi diye düşündüm.

“Atın dizinde bir sıkıntı varmış, atı arabasız şekilde geri getirdi. Tam çıkacakken eski model, iki tekerlekli, ufak bir at arabasının geldiğini gördü. Onu beğendi, neden bilmiyorum, yoksa insanı hem çok

uğraştırır hem de eğlence olsun diye eski günlerdeki gibi takılmak isteyen birilerine rastlamadıkça para kazandırmaz. Bazen yazları bir Pazar günü ya da Cumartesi tiyatrodan sonra böyle şeyler isteyen çiftler çıkabiliyor. Ama böyle soğuk bir gecede o açık arabaya kimse binmez be abi!”

Suratımı hiç bozmadan, buraya genç bir kadın olarak gelseydim benimle böyle konuşmayacağını düşündüm.

“Öyleyse iki tekerlekli at arabasını mı alıp gitti?”

“Öyle yaptı. O ufak arabaları sürebilen pek çıkmaz ama o sürebiliyor, hakkını yememek lazım.” Yüzünden Basil Josephs adıyla tanıdığı adamın bu birbiriyle bağdaşmayan becerisini ve çılgınlığını bir an için düşündüğü anlaşıldı, sonra başını salladı. “Hem de ona zorlu bir at vermek zorunda kaldım; hiç iki tekerlekli çekmemiş bir at. Umamım yaşlı Josephs’e fazla zorluk çıkarmamıştır,” derken aslında hiç de endişeli bir hâli yoktu. Sonra eğildi ve pis kokan oluğa tükürdü.

“Neyse,” dedim, “etrafta çok fazla iki tekerlekli araba olamaz zaten, onu bu gece bulurum. Bana atı tarif edebilir misin?”

“İrice bir doru at... Alnında büyük, beyaz bir leke var; üç bacağı dize kadar koyu renk, haşın bakışlı ama gözünde at gözlüğü olduğu için gözlerini göremezsin,” diye anlattı, bir an sonra da ekledi. “Arabanın numarası iki–doksan–iki.”

Ona biraz para verip teşekkür ettim ve iki tekerlekli, eski bir at arabası ile şoförünü aramak üzere kalabalık sokaklara yöneldim. Arayış o kadar da umutsuz olmadı. Holmes iş üzerinde değilse -Bayan Hudson onun bir dava üzerinde çalıştığını düşünmediğini söylemişti- kıyafet ve at arabası seçimi onun bu işe eğlencesine kalkıştığını gösteriyordu ve Holmes genelde Londra’nın Piccadilly ya da St. John’s Wood gibi yerlerinde değil, doğu tarafında eğlenirdi. Yine de bu doğu tarafı tabii ki epeyce büyük bir yeri kapsıyordu; sokak lambalarının altında dikilerek, yoldan geçen atların ayaklarına bakacağım diye eğilerek saatler geçirdim. Neredeyse tüm atların alınlarında beyaz bir leke,

ayaklarında konçlar vardı. Fazlasıyla açık saçık giyinmiş, kimi genç ve kimi o kadar da genç olmayan kadınları yanımdan savuşturmak zorunda kaldım. En sonunda, gece yarısından sonra, böyle bir kadınla ondan bilgi alabilmek amacıyla sohbet ederken konuşmamız yaklaşan bir at arabasının gürültüsüyle bölündü ve hemen ardından neredeyse tamamen boş sokakta tanıdık bir sesin yankılandığını duydum.

Ses bağırmadan ama yine de gayet net duyulur bir şekilde, “Annalisa, tatlım benim, baştan çıkarmaya çalıştığın o çocuk senin için bile biraz fazla genç değil mi?” dedi. “Ona bir baksana, daha sakalı bile çıkmamış.”

Yanımdaki kadın hemen sesten tarafa döndü. Kibarca izin isteyip çekildim ve at arabasını incelemek için kaldırımdan sokağa indim. Müşterisi, hatta iki müşterisi vardı ama yavaşladı, dizginleri sağ eline aldı ve öteki kolunu bana uzattı. Hayal kırıklığına uğrayan oynaşım, Holmes’a cana yakın bir edayla epey küfretti; Holmes da ona şen şakrak bir tavırla karşılık verdi.

Araba bir anda durunca at kişneyip aniden döndü ve bıyıklı, şaşkın bir surat yandaki çatlamış pencereden uzanıp bana öfkeyle baktı. Holmes sokak kadınına bırakıp ata saydırdı ve tüm Londra taksicileri gibi hayvana gayet yaratıcı sözlerle ama hiç yakışıksız laflar etmeden küfretti. Üstüne bir de dizginlere tek sefer asılıp atın kafasına hafifçe vurdu, sonra biraz önce niyetlendiği işe geri döndü ve beni yukarı çekip aynı anda uzaklaşan Annalisa’ya da laf attı. Holmes girdiği role tamamen bürünmeyi seviyordu, tek kişilik yerde Holmes’un yanına sıkışırken bunu düşündüm.

Nazikçe, “İyi akşamlar Holmes,” dedim.

Beni, “Günaydın Russell,” diyerek düzeltti ve atı yürüttü.

“İş üstünde misin Holmes?”

Aslında kolunu uzatmasından anlamam gerekirdi, çünkü eğer iş üzerinde olsaydı arkada yolcular olmazdı ya da muhtemelen beni başından atardı.

“Russellcığım senin bu Amerikan hâllerin yok mu?” dedi. “Kulaklarım tırmalanıyor. *İş üstünde*. Hayır, bir dava üzerinde çalışmıyorum Russell, sadece eski becerilerimi kaybetmemek adına alıştırtma yapıyorum.”

“İyi gidiyor mu?”

“*İyi gidiyor mu?*” Sözleri tiksinierek tekrarladı ve bana beni hor gören bir bakış attı.

“Peki, keyfin yerinde mi?”

Dönüp dizginleri tekrar çekiştirmeden önce tek kaşını kaldırarak kıyafetlerime baktı.

“Bunu asıl sana sormak lazım Russell.”

“Evet,” diye cevap verdim. “Aslına bakarsan keyfim *gayet* yerinde Holmes. Çok iyiyim, teşekkürler.”

Elimden geldiğince arkama yaslanmaya çalıştım. Hristiyanların yanlışlıkla Şabat dediği günün sonuna gelirken Londra’nın göbeğinde bile trafik yoktu, sokaklarda çıt çıkmıyordu. Arnavut kaldırımı taşların iki buçuk metre yukarısında sağa sola savrulan bir sırada, tek gerçek arkadaşımın yanında hopyaya zıplaya oturmak çok eğlenceliydi. Gerçi atların nal sesleri ve tekerleklerin gıcirtısı loş sokaklarda yankılanıyordu, soğuk tüm kokuları bastırılmıştı, hatta sis bile inmeyecek kadar soğuk bir geceydi ama açıkta kalan yerlerimize ve parmak uçlarımıza zarar verecek kadar da soğuk değildi. Holmes’un dizginleri tutan ve hâlâ sinirli hayvanın daha da huysuzluk yapıp yapmayacağını sert deriyi tutarak anlamaya çalışan kirli parmaklarına baktım. Kimya deneylerinden ipucu peşinde koşmaya kadar, her işinde olduğu gibi bu işinde de özenliydi. Aklıma bir anda bir şey geldi.

“Holmes romatizman havanın berrak olduğu gecelerde sisli akşamlarda olduğu kadar azıyor mu?”

Holmes bana şüpheli bir bakış attı, üst üste sardığı iki atkının altında kalan dudaklarını hiç şüphesiz büzmüştü. Bunun sohbet açmak için

alışılmadık bir konu olduğunu sonradan fark ettim ama Holmes'un eksantrik şeylere itirazı olmazdı.

En sonunda, "Russell sırf sağlığını sormak için Sussex'ten ta buralara kadar gelip gecenin yarısını soğuk sokak köşelerinde zatürre riskiyle ve sana uygun olmayan kişilerle yarenlik ederek geçirmen çok hoş fakat beni bulduğuna göre, belki de asıl işine devam edebilirsin," dedi.

"Bir işim yoktu," diye itiraz ettim, alınmıştım. "Deneme yazımı düşündüğümünden daha hızlı bitirdim, günün geri kalanını evde aşağı katta bağırışıp inleyen akrabalarım yerine seninle geçirmek istedim ve evde olmadığını görünce buraya öylesine gelip seni bulabilir miyim acaba diye bakınmaya karar verdim." Ciddi bir tavırla, "Öylesine geldim," diye tekrarladım. Hatta bunu belki de fazla ciddi bir tavırla söylemiştim. Konuyu çabucak değiştirmek istiyordum. "Peki ya sen buralarda ne yapıyorsun?"

"Taksicilik yapıyorum," derken sesinden ne dikkatinin dağıldığını ne de kandığını anladım. "Haydi Russell, bari sorunu sor; buralara kadar gelmen yedi saat sürmüş zaten. Ya da belki de yedi yıl demem lazım, ha?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Güzel akşamımın onun bu alaycı, ukala tavırlarıyla bozulmasını istemiyordum; sinirlenmiştim. Hoş, Tanrı biliyor ya, aslında bu tavırlara çoktan alışmam lazımdı. "Tatil yapıyorum, dinleniyorum, geçen haftanın zoraki neşesine dâhil oluyorum. Eğlence olsun, aklım dağılsın diye Holmes; başka bir şey yok. En azından şüpheci zihnini alaycı bir tavırla her şeyi biliyormuş havalara girişinceye dek öyleydi. Sahiden Holmes, bazen çok sinir bozucu oluyorsun!"

Öfkelenmeme hiç aldırış etmedi, kaşlarını havaya kaldırdı ve bu hâlini göreyim diye bana yan bir bakış attı. Bense çenemi havaya kaldırdım ve başka tarafa baktım.

"Demek dediğin gibi buralara kadar 'beni bulabilir misin acaba' diye geldin; iz sürme becerilerin dışında bir amacın yoktu yani, ha?"

“Ve özgürlüğümün tadını çıkarmak için, evet.”

“Yalan söylüyorsun Russell.”

“Holmes bu iş çığırından çıkıyor! Beni başından atmak istiyorsan tek yapman gereken yavaşlamak ve beni indirmek! Bana böyle kötü davranmana gerek yok. Giderim.”

“Russell, Russell,” dedi ve başını salladı.

“Lanet olsun Holmes, sence ne bu kadar acildi de seninle hemen konuşabilmek için buralara kadar geldim? Ne var sanıyorsun? Ki fark etmediysen söyleyeyim, geldiğimden beri bir şey demedim.”

“Bence en sonunda cesaretini toplayıp sormak istediğin o soruyu sormaya geldin ve daha lafı açamadın,” diye cevap verdi gayet serinkanlı bir şekilde.

“Bu soru neymiş peki?”

Kendim kaşınmışım ama bir yola girince yön değiştirmek zordu.

“Bence bana evlenme teklif etmeye geldin.”

Arabadan az daha düşecektim.

“Holmes! Sen ne di... Sen nasıl böy...”

Laflarım hep yarım kaldı. Hemen karşımdaki konuşma penceresi kalktı ve bir an sonra arabanın loş ışıkları ve yanından geçtiğimiz bir sokak lambasının ışığıyla aydınlanan iki çift gözle karşı karşıya kaldım. Adam melon şapka takmıştı, kadının şapkası ise yapma çiçeklerle süslüydü. İkisi de bakışlarını bize dikmişti; tepelerinde bu delice muhabbeti döndüren iki adamı büyük bir dikkatle süzüyorlardı.

Holmes onları şapkasını kaldırarak selamladı ve içtenlikle gülümsedi. Bense onlara şapkamın kenarına dokunarak selam verdim ve galiba işlediği suçu saklamaya çalışan biri gibi göründüm ama anladığım kadarıyla bunun pek de bir önemi yoktu. Bize dizginlerin arasından bakıyorlardı, ağızları şaşkınlıktan açılmıştı.

Holmes, Cockney aksanıyla konuşarak kibarca, “Size nasıl yardımcı olabilirim efendim?” diye sordu.

“Karımla mecburen duymak zorunda kaldığımız bu garip sohbetin ne anlama geldiğini bize açıklayabilirsin.”

Adam okul müdürüne benziyordu, burnunun üzeri çatlamış damarlarla kaplıydı.

“Sohbet mi? Oh, evet, kusura bakmayın. Konuştuklarımız size delice gelmiştir.” Holmes bir kahkaha attı. “Amatör tiyatro efendim. Böyle bir kulübümüz var, ne zaman birbirimize rastlasak prova yaparız. Bu, Norveçli tiyatro yazarı Henrik Ibsen’in bir oyunu. Biliyor musunuz?” Kadınla adam birlikte başlarını sallayıp birbirlerine baktı. “Güzel ama böyle ortasından bir yerinden başlayınca kulağa deli işi gibi geliyor. Kusura bakmayın, sizi rahatsız ettik.”

Bizi bir süre daha şüpheyle süzdüler, sonra birbirlerine bakıp geri çekildiler. Holmes çıt çıkarmadan gülmeye başladı, aslında bunu hiç istemesem de ben de ona katıldım. Birkaç dakika sonra yüzünü pis eldivenleriyle sildi, atı tekrar tırıs yürütmeye başladı ve tamamen başka bir konudan söz açtı.

“Evet Russell, bu beyefendi ve zarif eşi Gladstone Terrace on yedi numaraya gidiyor. Oranın nerede olduğunu hatırlamaya çalış ve bana söyle.”

Her zamanki alışkanlığıyla yine beni deniyordu. Bölgeyi gözlerimin önüne getirmeye çalıştım.

“Dokuz sokak sonra solda.”

“On sokak,” diyerek beni düzeltti. “Hallicombe Sokağı’nı unuttun.”

“Kusura bakma. Haritayı buralara kadar ezbere bilmiyorum. Hatta itiraf edeyim, demin geçtiğimiz birkaç yeri bugüne dek hiç görmemişim.”

“Bundan eminim,” dedi ciddiyetle.

Holmes kendisinin Viktorya dönemine has tutumlarını ve benim cinsiyetimi en garip anlarda hatırlardı, öyle ki buna hep şaşırırdım.

Boş bir sokakta kaldırıma yaklaştı, yolcularımız para üstünü bile beklemeden karanlık evlerine koşturdu. Holmes kapı kapanırken arkalarından bağırarak teşekkür etti, sesi tuğlalarda yankılanıp geceye karışmıştı.

“Aşağı atla da şu düşen örtüyü al, olur mu Russell?”

Örtüyü dizlerimize serdikten sonra Holmes dizginleri şaklattı ve at bizi tekrar ana caddeye çıkardı. Ahıra başka bir rotadan döndük, gerçi geçtiğimiz sokaklar demin geldiğimiz sokaklardan daha karanlık ve daha pisti. Keyfim yine yerine gelmişti, arabanın devamlı sallanmasına rağmen sızmak üzere olduğum bir anda Holmes konuşmaya başladı.

“Ee, Russell, ne diyecektin? Bana soracağın bir şey var mı?”

Birinden onunla bir battaniyenin altında omuz omuza dururken uzaklaşmak zor olsa da Holmes’dan uzaklaştım.

“Haydi ama Russell, sen kadın özgürleşmesinin en büyük destekçilerinden birisin; bu ufak meseleyi de tabii ki halledebilirsin.”

“Ufak mı?” diye tekrarlardım ama böyle yapacağımı bence zaten biliyordu. “Önce teklifi ağzıma tıkıyorsun, sonra bunu itibarsızlaştırıyorsun. Hiç bilmiyorum, ben niye seninle—”

Sustum, söylemedim.

“Neden böyle bir şey düşündüm; böyle mi diyecektin?”

Ben bir cevap veremedim Holmes, karanlık bir arka sokaktan fırlayan bir şey yüzünden ayağa fırladı. Oturduğum yerden az daha düşecektim. O siyah şey şimdi atın ayaklarının dibindeydi; köpek hırlayıp ısırmağa çalışırken beyaz dişleri arabanın loş lambalarının ışığında parlıyordu. Holmes tek bir hareketle dizginleri sol eline doladı ve tekrar asıldı. Aynı anda sağ tarafında duran uzun kırbacı kaptı ve hedefini hiç sektirmeden köpeğe birkaç kamçı darbesi indirdi. Bunun üzerine hayvan havlamayı bırakıp inledi. At da poposuna yediği kırbaçla şaha kalktı ve kaçıp gidecek gibi oldu ama sonra sakinleşti.

Hayvan at gözlüğüyle birlikte kafasını sallayıp dizginleri çekiştirirdi. Kalın boynu terlemişti ama yine de arabacısına itaat etti. Hâlâ ayakta duran ve dizginleri şimdi iki eliyle birden tutan Holmes ise bir an sonra sanki bir şey olmamış gibi kaldığı yerden devam etti.

“Sahi, niye böyle bir şey düşündün?” diye ısrar ederken sesi sakindi ama inceden bilenmiş gibi bir hâli de vardı. “Sana böyle bir teklifi hoş karşılayacağımı düşünmen için herhangi bir sebep verdim mi? Ben elli dokuz yaşındayım Russell ve bekârlığın rahatlığına ve özgürlüğüne çok uzun zamandır alışkınım. Sosyal normların gereklerine boyun eğceğimi ve birlikte yollara düştüğümüzde insanların dedikodu yapmasına engel olmak için seninle evleneceğimi hayal edebiliyor musun? Ya da belki de ilk gecemizin çok keyifli olacağını düşünmüşsündür, ha?”

Sabırım taşıtı. Orada oturup bu huzur kaçırın, arkadaşlığımızı tehdit eden ve evet, umutlarımı söndüren konuşmayı daha fazla dinleyemezdim. Örtüyü onun üzerine fırlattım, iki dizimi de kendime çekip botlarımı at arabasının kenarına yasladım, sonra bacaklarımı düzleştirdim ve sıradan arkaya atladım. Bu akrobatik hareketi öncesinde durup düşünseydim hayatta yapamazdım. Yerdeki oynak taşların üzerinde sendeledim, yaralı omzumda aniden büyük bir acı hissettim ama arabadan inmiştim işte. Holmes kolunun üzerindeki battaniyeyi silkeledi ve atın dizginlerini çekmeye başladı fakat epeyce hor muamele görmüş at artık bundan sıkılmıştı ve tepinip dizginleri çekiştirerek ona karşı koydu. Üç adımda su oluğunun kenarına gittim, akşamdan kalma çöplerin arasındaki içki şişesini elime aldım ve atın ayaklarının dibinde kırılınsın diye taşların üzerine attım. At bunun üzerine arka ayaklarının üzerinde şahlandı ama kendisine isabet eden yumruk büyüklüğünde bir taşın acısıyla tekrar yere indi ve fırlattığım üçüncü şeyle birlikte fırlayıp gitti.

Holmes atı tekrar kontrol altına aldığı anda ben çoktan uzaklaşmıştım. Bir ara sokaktan geçmiş, bir duvarın üzerinden atlamış, iki köşeyi dönmüş ve karanlığın arasına karışmıştım. Beni asla yakalayamadı.

İKİ

27 Aralık Pazartesi

*Öfkeli bir kadın taşmış bir çeşme gibidir,
bulanıktır, tatsızdır, güzellikten yoksundur.*

*Ve o bu hâldeyken, bir erkek ne kadar susamış olursa olsun;
ondan bir yudum içmez, onun bir damlasına dokunmaz.*

WILLIAM SHAKESPEARE (1554-1616)

Bu önemli bir şey değildi; arabanın arkasından atladığım sırada bile biliyordum. Tartışmalar Holmes’la hayatın bir parçasıydı—bir tartışma ya da bir kavga çıkmamış bir hafta yavan bir hafta sayılırdı. Bu akşamki, onu tanıdığım son beş yılda ettiğimiz diğer azılı kavgalarla karşılaştırıldığında solda sıfır kalırdı. Hayır, Holmes sadece genel gıcıklığını uygunsuz, tatsız bir konuya yönlendirmişti. Üzerinde çalıştığı bir dava kötü gidiyorsa ya da uzun süre uğraşacak bir iş bulamamışsa özellikle sinir bozucu bir hâl aldığını biliyordum ve o geceki sıkıntının ne olduğundan tam manasıyla emin olamasam da bence sorun ikincisiydi. Tekrar karşılaştığımızda bir şey olmamış gibi davranacaktık. Zaten bir açıdan bakıldığında bir şey olmamıştı da.

Yine de ben o sırada bir idman partnerinden ziyade bir arkadaşaya ihtiyaç duymuş ve yoğun bir laf dalaşıyla karşılaşınca kaçmayı tercih etmiştim. Bu pek de benlik bir şey değildi—Holmes’un en sevdiğim yönlerinden biri onun dalaşmaya gösterdiği istekti. Ama yine de buna rağmen neredeyse gecenin birinde hemen hemen kapkaranlık ve

Londra'nın pek de bilmediğim bir yerindeki bir sokakta tek başıma çabuk çabuk yürüyordum. Holmes'u aklımdan atmaya ve keyfimi kaçırmamaya çalışarak...

Yirmi dakika sonra, devriye gezen bir polis el fenerini sokağa tutup sonra ağır adımlarla uzaklaşırken ben bir kapının eşiğinde hiç kıpırdamadan duruyordum ki şüphe uyandıracak tavırlarımın ne yersiz olduğunu fark ettim. İşte Mary Russell; dünyanın en prestijli üniversitesinden altı ay evvel dereceyle mezun olmaya hak kazanmış, yedi -altı- gün sonra reşit olacak ve büyük denebilecek bir mirasa konacak, neredeyse bir efsane sayılan -ve dahası biraz önce zekâsıyla alt ettiği- Sherlock Holmes'un en yakın sırdaşı ve ortağı, Londra'nın pis kaldırımlarında ve ara sokaklarında genç bir delikanlı kılığında tanınmadan, bilinmeden, iz bırakmadan gezen Mary Russell. Kim olduğumu burada bir bilen yoktu, nerede olduğumu bilen bir arkadaş ya da akraba da. Aşırı bir neşeye kapıldım, özgürlük sarhoşu olmuştum ve âdeta zindeleşmişim. Karanlığın içinde dişlerimi göstere göstere, sessizce güldüm.

O rüya gibi gecede sokaklarda rahatça gezindim, karanlığın müdavimleri beni rahatsız etmedi. Mary Kelly'nin Karındaşen Jack'in bıçağıyla delik deşik olduğu ve kan kaybından öldüğü yerden iki yüz metre ötede iki sokak kadını tarafından coşkuyla karşılandım. Bir zamanlar Ratcliff Anayolu olan yerde, bir kestane satıcısının ateşinde ellerimi ısıttım ve bir köşede bulduğum yemek kalıntılarını sanki leziz lokmalarım gibi mideye indirdim. Müzik sesini takip ettim ve tüm gece açık bir gece kulübüne girdim. İçerisi zavallı gözüken erkeklerle ve kurnaz, boyalı kadınlarla doluydu. Havada sigara ve para hırısı kokusu vardı. Giriş paramı ödedim, bulanık içkimin yarısını içtim ve biraz hava almak için tekrar sokağa çıktım. Hâlâ nefes alan ve leş gibi içki kokan birinin üzerinden atlardım. Polislerden uzak durdum. Kedilerin kavga ettiğini duydum; öfkeli sarhoşların ve emzirilen aç bir bebeğin sızlandığını işittim ve bir keresinde de yukarı katlardan birinden duyulan mırıl mırıl seslerin ardından ağlama sesi duyuldu. İki tekerlekli bir at arabasının yaklaştığını duyunca ben de iki kere